

Nobilissime Amplissime Domine.

157
323

Dudum Tuas humanissimis respondisse debui, ac egisse gra-
tias prolixas pro munere pulcherrimo, quo una cum illis
litteris beare me voluisti. Sed nolebam vacuus ad Te
venire, simplicique formula deungi grati animi officio. Cum
propterea singulis hebdomadis spem faceret typographus,
fore ut, quod sub manibus Sababat opusculum, absolueretur.
Nunc cum post bene longas moras tandem sit finitum,
ecce Tibi illud, Vir amplissime, exiguum et pretii nullius pro
Tua longe prestantissimo. Et si vero sciam esse vilius, qua
ut subire oculos Tuos debeat, nihil ferre sceleris, nisi ob-
secrationem perfectulm, parendum tamen voluntati Tuae pu-
dici, atque sic monstrandum fallenti, quantum bonitati ac huma-
nitati Tuae confidam. Tuum opus, quo ornare bibliothecam
nostram es dignatus, eximium est penitus, profundissimae,
sicut Tua omnia, repletum eruditione. Id quod ipsi olim
fatebuntur Tibi adversarii, si de responsum aliquod tenta-
bunt, siue, quod futurum magis auguror, silentio venerabili;
negotio finem imponent. Quamquam enim non sit ea mea
eruditio, ut pro dignitate sua aestimare istuc valeam, satisfa-
ctum tamen illis Tibi adversariis, quantumvis pertinaci-
bus abunde, satis profecto intelligis. Quis magis manus Tu-

um amo, et pro eo me debere tibi plurimum profiteri, in
 praesentem testimonium sit uberrimum amoris tui erga me
 laud vulgaris. Quod ut prosequi me coepisti, sic eundem
 porro conservare mihi ne gravaris, etiam etiam oro.
 Vale, Vir summe, publicorum litterarum bene dicitur. Sicut
 Vysotia a. d. 3. Julii 1664

Not. Amplissimorum nomini tuo

summa obligantia cultus addidissimis
 Jo. Schefferus.